

Arrest

nr. 322 959 van 7 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF, die loco advocaat M. LYS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, M. M. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het islamitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) 2006 in het dorp Chamtala in het district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je broers en zussen. Omwille van de benarde financiële situatie waarin je gezin zich bevond, alsook de aanwezigheid van de taliban in de regio, bestond er voor jou geen mogelijkheid om naar school te gaan of religieuze lessen te volgen. Je ging alreeds op jonge leeftijd aan de slag als ijsjesverkoper in het dorp.

Jouw vader was gedurende een zevental jaren actief als soldaat bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Hij was gestationeerd in Kabul, waar hij voornamelijk taken op zich nam als voorraadchauffeur. Gezien de aanwezigheid van talibanspionnen en talibansympathisanten in het dorp, probeerden jullie aanvankelijk om het werk van je vader voor de buitenwereld verborgen te houden en hielden jullie anderen voor dat je vader

elders met bakstenen werkte. Dit bleek echter niet vol te houden en uiteindelijk kwam iedereen te weten wat je vaders werkelijke werkactiviteiten precies inhielden. Zo ook de taliban, die ongeveer twee of drie maanden voor de machtsovername jouw vader begon te bedreigen. Via de dorpsouderen werden twee dreigbrieven bij jullie thuis afgeleverd. Hierin schreef de taliban dat jouw vader zijn werk voor de voormalige overheid moest opgeven, anders zou hij worden gemarteld en worden gedood. Jouw vader weigerde echter in te gaan op de eisen van de taliban en bleef zijn job als soldaat verderzetten. Toen de taliban de macht greep in het land, kon je vader ontkomen en keerde hij huiswaarts. Twee of drie dagen later vielen een tiental gewapende en gemaskerde talibanstrijders je huis binnen, op zoek naar je vader. Je vader werd geslagen, gearresteerd en vervolgens door de taliban meegenomen. Vervolgens vernamen jullie gedurende ongeveer een maand niets meer van je vader, tot jullie op een gegeven moment werden gecontacteerd door de handelaars van het dorp. De taliban had het toegetakelde lichaam van je vader achtergelaten nabij de bazaar. Jouw oom langs moederszijde zakte af naar de vindplaats en samen met enkele dorpingen brachten ze het lichaam van je vader naar huis. Na de begrafenis spendeerde je omwille van de droefheid die je voelde na het overlijden van je vader een paar dagen bij je oom langs moederszijde in Jalalabad. Tijdens jouw afwezigheid kwam de taliban opnieuw naar je woning, ditmaal waren ze op zoek naar jou. Ze beschuldigden jou ervan samen te werken met Daesh, een smoes die ze hadden verzonnen om jou in het vizier te kunnen nemen. Jouw moeder stond de talibanstrijders te woord en gaf te kennen dat je er niet was, waarop de talibanstrijders weer afdropen. De volgende dag kreeg je moeder opnieuw de taliban over de vloer, nog steeds was de groepering op zoek naar jou. Eenmaal de taliban weer vertrokken was, nam je moeder contact op met je oom langs moederszijde. Hij vermoedde dat de talibanleden, die zich steeds gemaskerd hadden voorgedaan, weleens de paternale neven van je vader zouden kunnen geweest zijn, alsook dat deze neven weleens betrokken zouden kunnen geweest zijn in de dood van je vader. Met de drie neven van je vader, die zich na de machtsovername openlijk bij de taliban geschaard hadden, sluimerde immers al enige tijd een grondconflict. Na het overlijden van jouw vaders vader, jouw grootvader dus, werden de familiegronden in het district Hisarak verdeeld onder de erfgenamen. De neven van je vader waren echter van mening dat, daar zij met meer waren, zij recht hadden op een groter deel. Hier kon je vader echter niet mee akkoord gaan. Het mondde uit in een ruzie en een onwelwillendheid om het conflict op te lossen, waarbij de neven van je vader blijvend hun zinnen op de gronden gezet hielden. Er werd besloten dat je voor je eigen veiligheid beter het land kon verlaten.

Enkele dagen na de dood van je vader verliet je Afghanistan en reisde je via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, enkele voor jou onbekende landen en Frankrijk naar België. In totaal was je langer een jaar onderweg. Vervolgens deed je op 16 december 2022 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban. Je koestert tevens een vrees ten aanzien van de paternale neven van je vader, die eveneens tot de taliban behoren.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een kopie van je taskara, een kopie van je vaders taskara en enkele foto's van je vader tijdens zijn werkactiviteiten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban, dan wel door je achterneven langs vaderszijde die tevens deel zouden uitmaken van deze groepering, nadat je vader reeds door hen om het leven zou zijn gebracht omwille van zijn vroegere zagezegde werkactiviteiten voor het Afgaanse leger (ANA) en er tevens binnen jouw familie sprake zou zijn geweest van een vermeend aanhoudend grondconflict (CGVS, p. 38). Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, alsook kunnen er enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en je hieruit voortvloeiende vrees.

Om te beginnen dient het CGVS aanzienlijke twijfels te plaatsen bij de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Er dient vooreerst te worden aangestipt dat je, ondanks dat je beweert dat jouw vader jarenlang als soldaat aan de slag zou zijn geweest en hij nooit enig ander werk zou hebben uitgevoerd (CGVS, p. 14), in wezen weinig doorleefde informatie kan geven over je vaders vermeende job. De zaken die je hieromtrent aanbrengt, blijven immers behoorlijk op de oppervlakte en missen enige werkelijke affiniteit. Zo stel je dat je vader actief zou zijn geweest als voorraadchauffeur ergens in Kabul (CGVS, p. 14, p. 22). Waar hij dan precies in Kabul zou zijn gestationeerd, of het de hoofdstad was of elders in de ruimere provincie, kan je echter niet weergeven. Ook wat betreft diens vermeende concrete taken kan je amper overtuigende informatie weergeven, verder dan in algemene termen naar voren te brengen dat hij met voorraden zou hebben moeten rondrijden, geraak je in wezen niet. Je kan niet zeggen waar je vader zich dan als chauffeur zou hebben dienen te begeven en enige informatie omtrent je vaders vermeende korps, brigade en/of bataljon blijkt je vreemd (CGVS, p. 22, p. 23). Je uitleg betreffende je vaders registratie is tevens oppervlakkig te noemen en je bent niet op de hoogte van de training die je vader zou hebben moeten volgen en hoe lang deze dan in beslag zou hebben genomen (CGVS, p. 21, p. 22). Verder komt het als behoorlijk eigenaardig naar voren dat je stelt dat je vader tijdens zijn zagezegde dienst in een gevecht gewond zou zijn geraakt – waarbij het al enigszins de wenkbrauwen doet fronsen dat je beweert dat een chauffeur werkelijk zou hebben deelgenomen aan actieve gevechten en operaties tegen de taliban – maar dat je vervolgens geheel niet kan zeggen wanneer dit zich dan net zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 22, p. 23). Deze vaststellingen roepen vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van je vaders zogenaamde werkactiviteiten. Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader en dit zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot je vertrek uit Afghanistan, je ook na je aankomst in België meermaals met je vader en andere familieleden in Afghanistan contact hebt gehad en je je aldus in de mogelijkheid bevond om meer informatie te weten te komen (CGVS, p. 13). Je verklaringen omtrent de vermeende werkactiviteiten van je vader blijven met andere woorden eerder algemeen en op de oppervlakte, zonder daarbij enige werkelijke doorleefdheid aan de dag te leggen, waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat je vader werkelijk het werk zou hebben uitgevoerd dat jij hem wenst aan te meten. Het CGVS dient hierbij aan te stippen dat het loutere feit dat je tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde zaken wel kon weergeven eigenlijk geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande jouw algemene basiskennis en jouw vertrouwde met het door jou naar voren geschoven zagezegde profiel van je vader, daar het informatie betreft die je in wezen elders of over iemand anders zou hebben kunnen opgepikt. Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten. Bovendien kunnen er nog bepaalde eigenaardigheden in jouw verklaringen omtrent je vaders vermeende werkactiviteiten en de context hieromtrent worden opgemerkt, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt ondermijnd. Zo oogt het merkwaardig dat jij zelf in wezen nooit enige mening zou hebben gekoesterd omtrent je vaders vermeende job of dat je hier in wezen nooit zelf zou hebben bij stilgestaan (CGVS, p. 21). Gezien de door jou geschetste veiligheidscontext in je regio, waarbij de taliban spionnen zou hebben ingezet in je dorp, ook voor de machtsovername reeds actief op zoek zou zijn gegaan naar overheidsmedewerkers en deze actief zou hebben vervolgd (CGVS, p. 18-20; zie tevens infra), doet jouw klaarblijkelijke desinteresse als oudste zoon van een vermeend soldaat die dus duidelijk een kant in het aangaande conflict zou hebben gekozen, enigszins de wenkbrauwen fronsen. Jouw verklaringen omtrent de zogenaamde bekendheid van je vaders vermeende werkactiviteiten lokken eveneens danige verbazing uit. Dat er, opnieuw rekening houdend met de door jou voorgespiegelde algemene veiligheidssituatie, dermate achteloos zou zijn omgesprongen met de al dan niet geheimhouding van je vaders zagezegde job, kan moeilijk overtuigen. Je stelt immers dat iedereen in het dorp te weten zou zijn gekomen dat je vader voor het leger zou hebben gewerkt nadat je jongere broer aan de haal zou zijn gegaan met een deel van je vaders zagezegde legeruniform en op die manier je vaders werkelijke zogenaamde job aan de grote klok zou hebben gehangen (CGVS, p. 24, p. 25). Een dergelijke onvoorzichtigheid van je vaders kant, die vervolgens niet zou zijn gevolgd door werkelijke doorgedreven voorzorgsmaatregelen, kan moeilijk als geloofwaardig worden beschouwd en zet de aannemelijkheid van je vaders vermeende profiel verder onder druk. Ook het volgende element is opmerkelijk te noemen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geef je te kennen dat jij in Afghanistan nooit naar school zou zijn kunnen gaan omdat je gezin hiervoor onvoldoende financiële middelen had, de armoede zodanig aanzienlijk was dat jij alreeds op jonge leeftijd diende te gaan werken (CGVS, p. 10). Indien jouw vader werkelijk gedurende zeven jaar onafgebroken als soldaat bij het nationale leger zou hebben gewerkt, is een dergelijke stelling ten zeerste opmerkelijk te noemen. Dit verbaast des te meer, gezien je latere verklaring als zou je vader maandelijks een naar Afgaanse normen zeer mooi salaris zou hebben opgestreken (CGVS, p. 23). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd hoe het dan kwam dat jij alsnog diende te gaan werken en niet naar school kon gaan, breng je dan weer naar voren dat dit onmogelijk zou zijn geweest vanwege een zogenaamd verbod op school vanwege de taliban. Deze nieuwe verklaring valt dan weer bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met hetgeen je eerder zei wat dit betreft. Dat je plots met een nieuwe bewering komt aanzetten nadat de eerdere reeds twijfels deed rijzen, komt je algehele

geloofwaardigheid niet ten goede. Er rijzen met andere woorden verdere twijfels omtrent je beweringen als zou je vader zich in Afghanistan werkelijk voor het leger hebben ingezet.

Het ontbreekt je daarbij aan afdoende authentieke documentatie die je vaders zogezegde werkactiviteiten voor het Afghaanse leger op objectieve wijze zouden kunnen staven. Afgezien van enkele foto's van een enkele man, breng je geen verdere originele en authentieke werkdocumentatie betreffende je vader naar voren. In deze dient te worden benadrukt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Evenmin weet je enige familieband met desbetreffende man aannemelijk te maken. Je kan immers geheel niet aantonen dat de man die op de foto's wordt afgebeeld werkelijk jouw vader zou zijn. Met de enkele, duidelijk gedateerde foto waarop jij als peuter te zien zou zijn met de man in kwestie, kan je niet op onomstootbare wijze staven dat het in deze werkelijk om jouw vader zou gaan. Hoe dan ook, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. De foto's die je neerlegt zijn met andere woorden niet in staat om je door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat je vader gedurende vele jaren als soldaat voor het Afghaanse nationale leger zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen.

Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door jou aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die in wezen danig vervlochten zouden zijn met de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van je vaders profiel, kunnen de problemen met de taliban, waardoor je het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen. Je maakt geheel niet aannemelijk dat jij in Afghanistan ooit werkelijk problemen zou hebben gekend, dan wel dat je in de toekomst bij een eventuele terugkeer problemen zou ondervinden.

Vooreerst kan de door jou geschetste gang van zaken bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Alreeds van in den beginne dringt de onmiskenbare vaststelling zich op dat indien de taliban of andere door jou aangewezen vervolgers zoals de paternale neven van je vader, hoewel deze dus ook tot de taliban zouden behoren, het werkelijk op jou gemunt zouden hebben, zij reeds alle kansen zouden hebben gehad om jou te treffen, in casu quod non. Doorheen jouw asielrelaas komen immers talrijke zogenaamde momenten naar voren waarop men jou makkelijk zou hebben kunnen raken, doch zou je merkwaardig genoeg steeds ongemoeid zijn gelaten zonder meer. Zo zou jij, alsook de rest van je gezin, eenvoudigweg aanwezig zijn geweest toen er maar liefst minstens tien gewapende talibanstrijders je huis zouden zijn binnengedrongen en je vader zouden hebben meegenomen (CGVS, p. 17, p. 25, p. 28-29). De vermeende vervolgers zouden aldus duidelijk de overmacht hebben gehad in een dergelijke situatie, men zou jou op simpele wijze eveneens iets hebben kunnen doen indien jij als oudste zoon werkelijk tevens in het vizier zou hebben gelopen. De taliban zou echter toen op geen enkel moment iets in jouw richting of die van je gezin hebben gezegd of gedaan. Vervolgens zou er een tijdspanne van ongeveer een maand hebben gezeten tussen de vermeende ontvoering van je vader en het zogenaamde moment waarop zijn lichaam door de taliban bij de bazaar zou zijn achtergelaten (CGVS, p. 30). Gedurende deze maand – die zich na de machtsovername zou situeren – zou jij je gewoonweg thuis hebben bevonden, waar de taliban reeds eerder je gezin zou hebben aangetroffen en zou je met andere een makkelijk doelwit hebben gevormd voor de groepering die toen reeds de plak zwaaide. Hierna werd bovendien een openbare begrafenis georganiseerd voor je vader, waarbij verschillende dorpsgenoten aanwezig waren. Opnieuw zou de taliban of zouden de neven van je vader de uitgelezen gelegenheid hebben gehad om jou of anderen van je gezin te treffen. De taliban en anderen hebben zich echter op geen enkel moment gemoeid. Daarenboven kwam je na de machtsovername zelf nog twee keer van kortbij in aanraking met de paternale neven van je vader, die op die ogenblikken zichzelf duidelijk als talibanleden aan het positioneren zouden zijn geweest en hun macht tentoongespreid zouden hebben (CGVS, p. 36-37). Ook in deze zouden desbetreffende mannen, die je bestempelt als zijnde zogenaamde vervolgers die je zou dienen te vrezen, jou niettemin zowaar niets hebben gezegd of gedaan. Nadat je vader zou zijn meegenomen en zou zijn gedood, zou je nooit meer rechtstreeks met de taliban te maken hebben gekregen en zou de groepering nooit meer iets van je familie hebben geëist (CGVS, p. 29). Men kan zich bijgevolg de vraag stellen waarom de taliban en de paternale neven van je vader, indien deze jou werkelijk zouden hebben willen meenemen en jou werkelijk zouden hebben willen doden zoals je beweert, al deze openlijke kansen om jou te treffen in wezen volstrekt onbenut zouden hebben gelaten en op die

manier aldus het risico zouden hebben genomen dat men je later niet langer zou hebben kunnen aantreffen. Het kadert niet meteen binnen een logisch geheel als zouden deze personen dan al die tijd later plots wel naar jou op zoek zijn gegaan en dat zij zich daarenboven niet openlijk zouden hebben getoond, terwijl je hen eerder als het ware voor de voeten zou hebben gelopen en dit geen enkele reactie van je zogenaamde vervolgers zou hebben ontketend. Dergelijke merkwaardige elementen ondergraven onvermijdelijk de aannemelijkheid en de geloofwaardigheid van het door jou naar voren geschoven asielrelaas.

Ook in jouw verklaringen omtrent de zogenaamde vervolgingsfeiten die je vader zou hebben meegemaakt, ontbreekt het aan aannemelijk. De door jou beschreven vermeende dreigbrieven die aan je vader zouden zijn gericht, weten vooreerst reeds niet te overtuigen (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds kort aangeraakt, geef je te kennen dat de taliban alreeds voor de machtsovername een aanzienlijke aanwezigheid kende in jouw regio en dat de groepering daarbij invallen deed bij personen die voor de vroegere overheid actief waren, alsook deze groep mensen actief vervolgde (CGVS, p. 18-20, p. 28). De taliban had daarenboven spionnen geïnstalleerd in jouw dorp en trad streng op tegen personen die hen niet gehoorzaamden. Dat een geharde groepering als de taliban via vermeende dreigbrieven – die je hoegenaamd niet voorlegt en waarvan je niet kan zeggen hoeveel tijd ertussen zou hebben gezeten (CGVS, p. 27) – dan wel de moeite zou ondernemen om in wezen reeds op voorhand je vader waarschuwen omtrent hun vermeende plannen en je vader zo in wezen de mogelijkheid zou hebben geboden om voorgoed te ontkomen en verdere maatregelen te treffen, terwijl haar leden dus makkelijk je vader rechtstreeks zouden hebben kunnen treffen, komt niet bepaald als overtuigend naar voren. Evenmin kan er geloof worden gehecht aan jouw beweringen als zouden jij en de rest van je gezin na het zogezegd arriveren van de eerste dreigbrief je vader zowaar niet hebben ingelicht (CGVS, p. 27). Jullie zouden je vader vervolgens eenvoudigweg op verlof huiswaarts hebben laten keren zonder hem ook maar enige waarschuwing te hebben geuit omtrent het vermeende gegeven dat de taliban hem in het vizier zou hebben genomen. Dat jullie je vader in volstrekte onwetendheid zouden hebben gelaten omtrent de zogenaamde doodsb bedreiging aan zijn adres en hem nietsvermoedend en dus zonder enige voorzorgsmaatregel voor zijn veiligheid op verlof zouden hebben laten komen, wetende hoezeer de taliban in jouw regio zou hebben opgetreden, kan bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Tevens opmerkelijk is het vermeende gegeven dat je vader na het ontvangen van de zogezegde dreigbrieven als het ware zonder meer op verlof naar huis zou zijn blijven komen en hij in wezen niet zou hebben geopteerd voor werkelijk doeltreffende voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 24, p. 26-28). In de brieven zou immers duidelijk zijn medegedeeld dat indien je vader zijn zogezegde werkactiviteiten niet zou stopzetten, hij door de taliban om het leven zou worden gebracht. Jouw vader zou echter resoluut hebben geweigerd om zijn zogezegde job op te geven en zou met andere woorden rechtstreeks tegen de eisen van de taliban, die zoals reeds gezegd hard zou hebben opgetreden tegen ongehoorzaamheid, zijn blijven ingaan. Dat je vader dan alsnog zonder meer zijn verlof thuis zou hebben doorgebracht en dat er daarbij weinig effectieve voorzorgsmaatregelen zouden zijn getroffen, komt bijgevolg als ten zeerste merkwaardig naar voren. De geloofwaardigheid van je verklaringen komt verder op de helling te staan.

Daarbij kan nog worden toegevoegd dat het enigszins opmerkelijk oogt dat jij en je gezin nooit enige verdere hulp zouden hebben gezocht nadat de taliban je vader met geweld zou hebben meegenomen (CGVS, p. 29). Nooit zouden jullie nadien een poging hebben ondernomen om iets van verdere informatie in te winnen omtrent het vermeende lot van je vader, nooit zouden jullie hebben overwogen om eventueel met de taliban te bemiddelen. Dat jullie zich onder dergelijke omstandigheden zelfs nooit tot de malik en de dorpsouderen zouden hebben gericht, die nochtans zelf tegen de taliban waren gekant, doet enigmatische de wenkbrauwen fronsen en brengt de geloofwaardigheid van de door jou geschetste problemen verder in het gedrang (CGVS, p. 9).

Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat je niet geheel consistent blijkt te zijn in je opeenvolgende verklaringen omtrent de problemen die je in Afghanistan zou hebben meegemaakt. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stel je immers meermaals dat je vader een twee, drie tot vier dagen voor je vertrek uit Afghanistan om het leven zou zijn gebracht (CGVS, p. 13, p. 15). Bij je aanmelding hier in België gaf je echter initieel te kennen dat je vader alreeds zes maanden voor je je land van herkomst verliet zou zijn overleden (zie Fiche mineur étranger nonaccompagné). Gevraagd naar deze vaststelling, wijt je het verschil aan een fout van de tolk, hetgeen niet meteen als verschoning kan worden aanvaard en de vastgestelde ongerijmdheid dan ook niet kan uitwissen (CGVS, p. 13). Dat je verklaringen bijkomend niet geheel coherent blijken te zijn, heeft een verdere negatieve invloed op de geloofwaardigheid ervan.

Voorts dient het CGVS te besluiten dat ook het door jou opgeworpen zogenaamde grondconflict, waarbij de paternale neven van je vader – zogezegd talibanleden – betrokken zouden zijn, niet als aannemelijk kan worden beschouwd. In deze dient vooreerst te worden vastgesteld dat je dit hele gebeuren in wezen nadrukkelijk in verband brengt met de vervolgingsfeiten die je familie zou hebben meegemaakt en die jouw rechtstreekse vluchtaanleiding vormen. Meermaals breng je naar voren dat de verschillende vermeende gebeurtenissen gelinkt zouden kunnen zijn met het oorspronkelijke zogezegde grondconflict, meermaals beweert je dat de zogezegde vervolgers weleens al die tijd de paternale neven van je vader zouden zijn kunnen geweest (CGVS, p. 31, p. 34). Aangezien er, zoals hierboven gemotiveerd, manifeste twijfels dienen te worden geplaatst bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van deze zogenaamde problemen, maakt dit dan ook dat de geloofwaardigheid van het zogezegde grondconflict reeds danig ter discussie komt te staan.

Daarbij mag het om te beginnen verbazen dat je dit vermeende grondconflict, dat aldus mede aan de basis zou liggen van je vertrek uit Afghanistan en waarop je dus tevens een vrees voor vervolging ent, nergens hebt opgeworpen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en aldaar geheel onvermeld hebt gelaten (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Nochtans werd je gedurende dat interview reeds meerdere vragen gesteld over de vermeende problemen, de redenen voor de desbetreffende zogenaamde vervolging en de vermeende vervolgers. Nergens geef je echter te kennen dat je familie te maken zou hebben gekregen met een grondconflict en dat de paternale neven van je vader betrokken zouden zijn geweest, hoewel je hiertoe dus alle kansen zou hebben gehad. Wanneer je vervolgens bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog eens wordt gevraagd of je tijdens je interview bij de DVZ reeds alle problemen uit de doeken had gedaan, antwoord je bovendien bevestigend. Ook op de vraag of er bepaalde zaken zijn die je nog niet eerder had vermeld, geef je te kennen dat je alles zou hebben uitgelegd en geef je geen enkele indicatie van het vermeende grondconflict (CGVS, p. 5). Dat je een dermate fundamenteel aspect in je asielrelaas pas voor het eerst in latere instantie naar voren brengt en geheel onvermeld hebt gelaten, brengt de geloofwaardigheid ervan reeds danig in het gedrang.

Daarbij betreffen het ook in deze in wezen slechts blote beweringen. Je kan immers geen enkele objectieve documentatie aangaande voornoemde gronden voorleggen (CGVS, p. 35). Er bestaat met andere woorden geen begin van bewijs wat betreft het bestaan van deze gronden, de vroegere erfeniskwestie en de hierop volgende verdeling met de paternale neven van je vader. Bijgevolg kan het CGVS slechts voortgaan op jouw loutere verklaringen, die andermaal op zijn minst eigenaardig zijn te noemen.

Vooreerst mag blijken dat ook je kennis ten aanzien van de gronden in kwestie beperkt te noemen is, hetgeen vreemd mag heten indien er werkelijk sprake zou zijn van een geëscaleerd conflict met deze gronden in de hoofdrol. Je stelt immers dat deze gronden van dermate groot belang zouden zijn geweest voor je gezin, een dermate grote betekenis zouden hebben meegedragen dat een nieuwe verdeling of conflictoplossing nooit zou zijn overwogen (CGVS, p. 33, p. 35, p. 38). Het doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen dat jij, als oudste zoon van je vader en zowaar erfgenaam van deze gronden, eigenlijk niet eens weet waar deze gronden precies gesitueerd zijn (CGVS, p. 7, p. 33). Je kan enkel zeggen dat ze gelegen zijn in het district Hisarak, waar je zelf nog nooit bent geweest. Over preciezere informatie beschik je in wezen niet, het dorp of de meer toegespitste regio kan je niet duiden. Je kan evenmin weergeven hoeveel deze gronden precies waard zouden zijn en ook de vragen omtrent de landbouwteelt die op deze gronden zou gebeuren kan je amper beantwoorden. Eveneens merkwaardig is het gegeven dat je eigenlijk de naam van je vaders paternale oom, de betrokkene in de oorspronkelijke erfenis van je grootvader en tevens de vader van de personen die je stelt te vrezen, niet kent (CGVS, p. 36). Gezien je verklaringen omtrent de waarde van deze gronden, de geschiedenis ervan en de vermeende problemen die deze met zich mee zouden hebben gebracht, kan op zijn minst worden verwacht dat jij als oudste zoon van je gezin beter op de hoogte zou zijn. Je beperkte kennis in deze ondermijnt minstens het belang van de gronden die je familie in Hisarak in het bezit zou hebben, doet in wezen twifelen aan het loutere bestaan ervan en maakt dat de geloofwaardigheid van je beweringen als zou er sprake zijn van een heus grondconflict met risico op vervolging stevig wankelt.

Daarenboven oogt het enigszins bevreemdend dat de neven van je vader zo laattijdig plots een probleem zouden hebben gemaakt van de eerder gemaakte grondverdeling. Pas twee of drie maanden voor de machtsovername door de taliban zouden de problemen voor het eerst de kop hebben opgestoken en zouden deze mannen voor het eerst van zich hebben laten horen (CGVS, p. 34). De erfenis en de verdeling van de gronden zou echter alreeds vele jaren eerder, nog voor jouw geboorte, hebben plaatsgevonden. Dat dit pas zo veel later plotsklaps een probleem zou hebben gevormd terwijl de regeling jarenlang zonder meer stand zou hebben gehouden, mag dus niet meteen aannemelijk heten. Jouw uitleg, namelijk dat de neven zich pas na de machtsovername door de taliban machtig genoeg zou hebben gevoeld, kan hiervoor geen afdoende verklaring bieden. De problemen zouden immers reeds voor de machtsovername zijn begonnen, alsook gaf je eerder al aan dat de taliban voor de machtsovername zo stevig voet aan de grond had dat je vader er niet zou zijn kunnen komen (CGVS, p. 33). Ook hier heerst met andere woorden een zweem van eigenaardigheid en onaannemelijkheid rond je verklaringen. Dat er bovendien nooit zelfs maar zou gepoogd om een jirga te organiseren of enige conflictbemiddeling zou hebben plaatsgevonden, is daarbij te meer opmerkelijk te noemen. Je verklaringen moeten verder aan geloofwaardigheid inboeten.

Als laatste dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden – waarmee je tot op heden regelmatig contact onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in jouw geboortedorp en de omgeving ervan (CGVS, p. 8, p. 12-13). Je moeder, broers en zussen verblijven nog steeds in je ouderlijk huis in Chamtala en worden in hun levensonderhoud voorzien door je oom langs moederszijde, die er aan het werk is en regelmatig over en weer reist vanuit Jalalabad om hen verder te ondersteunen. Met je familieleden gaat alles in wezen goed, ondertussen kan er voor je oudere zus worden uitgekeken naar een geschikte huwelijkskandidaat. Na jouw vertrek uit Afghanistan zouden jouw resterende familieleden aldaar nooit meer enige problemen hebben gekend, noch met de taliban, noch met de paternale neven van je vader (CGVS, p. 32, p. 37). Dat jouw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met de taliban en de paternale neven van je vader zouden hebben gekend, doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven. Indien de taliban het werkelijk in die mate op jou en je vader gemunt zou hebben en er dan nog werkelijk sprake zou zijn van een grondconflict dat, zoals je betoogt, zou uitmonden in vervolging omwille van een mogelijke erfenis, oogt het eigenaardig dat jouw familieleden en vooral je broers zo goed als

ongemoeid hun leven in het dorp zouden kunnen verderzetten. Er dient met andere woorden te worden besloten dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden contacten onderhoudt. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en je zussen langs vaderszijde allen nog in het dorp Chamtala in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar en is je oom langs moederszijde woonachtig in de provinciehoofdstad Jalalabad (CGVS, p. 8, p. 12-13). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, alsook het werk dat je vader zou hebben uitgevoerd, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en gedood op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jouw identiteitsdocument betreft, je legde een kopie van je taskara neer, dient in deze te worden gesteld dat jouw identiteit en nationaliteit niet noodzakelijk worden betwist. Aangaande de documenten die betrekking hebben tot je vader, verwijst het CGVS naar bovenstaande argumentatie waaruit mag blijken dat deze de door jou opgeworpen vermeende werkactiviteiten niet kunnen staven. De kopie van de taskara van de persoon die je als je vader aanduidt kan daarenboven hoogstens diens eigen identiteit onderbouwen. Een familieband tussen jullie beiden kan een dergelijke kopie niet zonder meer aantonen.*

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf](#), de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/>

[default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](#)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt in Afghanistan bovendien gedurende behoorlijke tijd te hebben gewerkt, je nam dus zonder meer deel aan de Afghaanse samenleving (CGVS, p. 9-10). Je kan, zoals hierboven reeds vermeld, tevens rekenen op een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (CGVS, p. 12-13). Bovendien blij je afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waarin je het hebt over de vroegere invloeden van de Taliban (CGVS, p. 18-20). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van om en bij een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve

aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder. In deze kan nog worden opgemerkt dat je de islam aanhangt, hoewel je minder praktiserend bent – hetgeen niet hoeft te betekenen dat je in Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de geldende normen hieromtrent –, en dat je ook in België nog binnen Afghaanse kringen wentelt (CGVS, p. 2-3, p. 6-7).

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 VN-Antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, meer bepaald *"de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten"*.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij het UNHCR-standpunt d.d. 21 juni 2023 inzake het lidmaatschap van een bepaalde sociale groep en het hoger belang van het kind in asielprocedures (UNHCR, *"Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures"*, 21 juni 2023) (bijlage 3) alsook haar schoolrapport van december 2023 (bijlage 4).

2.2. Op 13 februari 2025 brengt verzoekende partij per aanvullende nota verschillende foto's bij waarmee zij haar integratie in België wenst aan te tonen. Tevens verwijst zij naar en citeert zij uit verschillende internationale rapporten aangaande de algemene situatie in Afghanistan (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Op 14 februari 2025 legt verzoekende partij per aanvullende nota nog verschillende getuigenissen neer van personen die haar in België omringen, teneinde haar integratie in België en verwestering aan te tonen (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.4. Op 12 februari 2025 legt verwerende partij per aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.5.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 VN-Antifolterverdrag en de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.5.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift

blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die hierop een ander licht werpen.

Verzoekende partij meent in dit verband dat onvoldoende rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd, doch de Raad oordeelt dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met dergelijk louter algemeen betoog om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verwerende partij bij de beoordeling van haar verklaringen en haar verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar leeftijd. Tevens blijft zij in gebreke *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoekende partij om, middels een eenvoudige verwijzing naar haar leeftijd, voor te houden dat van haar over haar herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van haar asielrelaas en over de motieven ten grondslag van haar verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht. Het loutere gegeven dat zij analfabeet zou zijn neemt voorts evenmin weg dat van haar gedegen verklaringen mogen worden verwacht over voormelde elementen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat evenmin rekening gehouden werd met *“de context in Afghanistan”* en *“de context onderweg”*, meent de Raad dat zij hiermee niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de

vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing en/of om aan te tonen of aannemelijk te maken dat deze elementen in haar hoofde een bijzondere procedurele nood zouden hebben uitgemaakt of zouden uitmaken. In het bijzonder toont zij op generlei wijze aan dat of op welke wijze deze elementen tot gevolg zouden hebben (gehad) dat zij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoekende partij toont ook niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de vermeende, voormelde factoren van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat zij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Zij het hieromtrent verder nog opgemerkt dat verzoekende partij zelf in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ uitdrukkelijk en duidelijk aangaf dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die haar zouden kunnen hinderen bij het vertellen van haar relaas en bij haar deelname aan de procedure internationale bescherming (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Voorts formuleerden noch verzoekende partij noch haar advocaat en voogd enige bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en haalden geen van hen aan dat van verzoekende partij in dit kader, al dan niet omwille van de voormelde factoren, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht inzake de kernaspecten van haar relaas. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de 'verklaring DVZ', de CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoekende partij worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekende partij tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren.

Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest of mocht worden geacht om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet nog benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 18 december 2023 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

Verzoekende partij toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.5.4. Verzoekende partij stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Chamtala, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Zij verklaart deze regio en haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Daarnaast stelt zij een nood aan internationale bescherming te hebben omdat zij in Afghanistan als verwesterd riskeert te worden gepercipieerd en omwille van de volgens haar precare veiligheidssituatie in haar land van herkomst.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op haar reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in haar zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoekende partij te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en haar persoon.

Dient hierbij te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming wel degelijk rekening kan en mag worden gehouden met de verklaringen die zij aflegde in de fiche MENA. Het gegeven dat zij aldaar nog niet werd bijgestaan door een voogd en een advocaat, dat het afnemen van de verklaringen in de fiche MENA niet uitgebreid geschiedde en dat haar verklaringen aldaar niet werden voorgelezen of ondertekend, doet geenszins afbreuk aan het feit dat van verzoekende partij ook bij het invullen van de fiche MENA mocht worden verwacht dat deze bij machte was om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken inzake de eenvoudige en elementaire vragen die haar aldaar werden gesteld inzake haar identiteit, haar meest naaste familieleden, haar reisweg naar België, de absolute kern van haar problemen en basiselementen zoals de documenten die zij had, de scholing die zij genoot en haar laatste adres in Afghanistan. Het is dan ook niet ernstig van verzoekende partij om, middels een verwijzing naar de voormelde factoren, voor te houden dat van haar in de fiche MENA geen gedegen verklaringen mochten worden verwacht omtrent dermate eenvoudige en elementaire basisgegevens als haar identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en de kern van haar problemen en dat aan de inhoud van de fiche MENA derhalve geen enkele waarde zou mogen worden gehecht. Van een verzoeker om internationale bescherming mogen, ook indien deze verzoeker nog minderjarig is, ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen worden verwacht.

Vervolgens stelt de Raad vast dat er blijkens de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 18 december 2023, de CGVS-vragenlijst d.d. 14 september 2023, de verklaring van de DVZ d.d. 14 september 2023 en de fiche MENA d.d. 16 december 2022, *prima facie* een aantal elementen zijn die afbreuk lijken te doen aan de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij. Vooreerst lijkt verzoekende partij niet eenduidig te kunnen stellen in welk district het dorp waar zij werd geboren en waar zij tot aan haar vertrek uit Afghanistan verbleef, gelegen is. Verder beperkt zij zich tot vage en algemene verklaringen wanneer haar tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt naar de veiligheidssituatie in haar dorp ten tijde van haar vertrek, en in het bijzonder de impact van de machtsovername door de taliban, hetgeen een maand voor haar vertrek zou hebben plaatsgevonden. Voorts legt zij ook omtrent haar scholing wisselende verklaringen af, nu zij in de fiche MENA nog voorhield tot het 3^e jaar/tot haar 10 jaar naar school te zijn gegaan om nadien in de verklaring van de DVZ en tijdens haar persoonlijk onderhoud te stellen dat zij nooit naar school ging en analfabeet is. Ook over de reden waarom zij niet naar school ging is zij niet eenduidig, nu zij tijdens haar persoonlijk onderhoud dit aanvankelijk wijt aan het gebrek aan financiële middelen van haar familie waardoor zij reeds op jonge leeftijd diende te gaan werken om later dan weer aan te geven dat dit niet mogelijk was wegens een verbod op school door de taliban. Wanneer tijdens haar persoonlijk onderhoud gepolst wordt naar hoe zij dan haar dagen doorbracht, stelt zij dat zij in het geheim ijsjes verkocht, doch komen haar verklaringen hieromtrent niet doorleefd over. Daarnaast legt zij ook verschillende inconsistente verklaringen af in verband met haar familieleden, in het bijzonder over wanneer haar vader overleed, over de leeftijd van haar ouders en over de leeftijd van haar zus N. Verder liet zij na elders in Europa of een veilig land een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel zij blijkens haar verklaringen naar België kwam via onder meer Bulgarije, Servië, Kroatië, Zwitserland en Frankrijk en bovendien haar vingerafdrukken zouden zijn afgenomen in Zwitserland en Servië.

Dient voorts te worden vastgesteld dat noch aan het door verzoekende partij beweerde profiel van haar vader als soldaat in het Afghaanse nationale leger noch aan het door haar ten berde gebrachte vluchtrelaas enig geloof kan worden gehecht.

Uit haar verklaringen blijkt immers vooreerst dat zij er niet in slaagt het profiel van haar vader als soldaat in het Afghaanse nationale leger aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers vooreerst dienstig gewezen op haar vage en weinig doorleefde verklaringen over haar vaders job: *“Er dient vooreerst te worden aangestipt dat je, ondanks dat je beweert dat jouw vader jarenlang als soldaat aan de slag zou zijn geweest en hij nooit enig ander werk zou hebben uitgevoerd (CGVS, p. 14), in wezen weinig doorleefde informatie kan geven over je vaders vermeende job. De zaken die je hieromtrent aanbrengt, blijven immers behoorlijk op de oppervlakte en missen enige werkelijke affiniteit. Zo stel je dat je vader actief zou zijn geweest als voorraadchauffeur ergens in Kabul (CGVS, p. 14, p. 22). Waar hij dan precies in Kabul zou zijn gestationeerd, of het de hoofdstad was of elders in de ruimere provincie, kan je echter niet weergeven. Ook wat betreft diens vermeende concrete taken kan je amper overtuigende informatie weergeven, verder dan in algemene termen naar voren te brengen dat hij met voorraden zou hebben moeten rondrijden, geraak je in wezen niet. Je kan niet zeggen waar je vader zich dan als chauffeur zou hebben dienen te begeven en enige informatie omtrent je vaders vermeende korps, brigade en/of bataljon blijkt je vreemd (CGVS, p. 22, p. 23). Je uitleg betreffende je vaders registratie is tevens oppervlakkig te noemen en je bent niet op de hoogte van de training die je vader zou hebben moeten volgen en hoe lang deze dan in beslag zou hebben genomen (CGVS, p. 21, p. 22). Verder komt het als behoorlijk eigenaardig naar voren dat je stelt dat je vader tijdens zijn zagezegde dienst in een gevecht gewond zou zijn geraakt – waarbij het al enigszins de wenkbrauwen doet fronsen dat je beweert dat een chauffeur werkelijk zou hebben deelgenomen aan actieve gevechten en operaties tegen de taliban – maar dat je vervolgens geheel niet kan zeggen wanneer dit zich dan net zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 22, p. 23). Deze vaststellingen roepen vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van je vaders zogenaamde werkactiviteiten.”*

Verzoekende partij tracht haar gebrekkige kennis over haar vaders job te verschonen door te duiden op haar jonge leeftijd, hetgeen evenwel geenszins volstaat. Hoewel van haar weliswaar niet kan worden verwacht dat zij alles tot in de kleinste details zou kunnen weergeven, kan wel in alle redelijkheid van haar worden verwacht dat zij over meer concrete informatie zou beschikken aangaande de werkactiviteiten van haar vader, temeer nu het werk van haar vader in wezen rechtstreeks zou hebben bijgedragen tot haar vertrek uit Afghanistan. Verder blijkt uit haar verklaringen tevens dat zij na haar aankomst in België reeds meermaals contact had met haar volwassen familieleden in Afghanistan, in het bijzonder haar moeder en maternale oom en zij zich aldus in de mogelijkheid bevond om hierover meer informatie te bekomen (notities CGVS, p. 13). Dat haar familieleden evenmin over meer informatie zouden beschikken omtrent de werkzaamheden van haar vader, kan evenmin overtuigen, temeer nu uit haar verklaringen blijkt dat haar vader zijn gezin vertelde over zijn werkzaamheden in het leger (zie notities CGVS, p. 21-23).

Bovendien dient erop te worden gewezen dat haar verklaringen in verband met het profiel van haar vader ook geenszins aannemelijk zijn in het licht van de Afghaanse context. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers op goede gronden het volgende gemotiveerd: *“Bovendien kunnen er nog bepaalde eigenaardigheden in jouw verklaringen omtrent je vaders vermeende werkactiviteiten en de context hieromtrent worden opgemerkt, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt ondermijnd. Zo oogt het merkwaardig dat jij zelf in wezen nooit enige mening zou hebben gekoesterd omtrent je vaders vermeende job of dat je hier in wezen nooit zelf zou hebben bij stilgestaan (CGVS, p. 21). Gezien de door jou geschetste veiligheidscontext in je regio, waarbij de taliban spionnen zou hebben ingezet in je dorp, ook voor de machtsvername reeds actief op zoek zou zijn gegaan naar overheidsmedewerkers en deze actief zou hebben vervolgd (CGVS, p. 18-20; zie tevens infra), doet jouw klaarblijkelijke desinteresse als oudste zoon van een vermeend soldaat die dus duidelijk een kant in het aangaande conflict zou hebben gekozen, enigszins de wenkbrauwen fronsen. Jouw verklaringen omtrent de zogenaamde bekendheid van je vaders vermeende werkactiviteiten lokken eveneens danige verbazing uit. Dat er, opnieuw rekening houdend met de door jou voorgespiegelde algemene veiligheidssituatie, dermate achteloos zou zijn omgesprongen met de al dan niet geheimhouding van je vaders zagezegde job, kan moeilijk overtuigen. Je stelt immers dat iedereen in het dorp te weten zou zijn gekomen dat je vader voor het leger zou hebben gewerkt nadat je jongere broer aan de haal zou zijn gegaan met een deel van je vaders zagezegde legeruniform en op die manier je vaders werkelijke zogenaamde job aan de grote klok zou hebben gehangen (CGVS, p. 24, p. 25). Een dergelijke onvoorzichtigheid van je vaders kant, die vervolgens niet zou zijn gevolgd door werkelijke doorgedreven voorzorgsmaatregelen, kan moeilijk als geloofwaardig worden beschouwd en zet de aannemelijkheid van je vaders vermeende profiel verder onder druk.*

Ook het volgende element is opmerkelijk te noemen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geef je te kennen dat jij in Afghanistan nooit naar school zou zijn kunnen gaan omdat je gezin hiervoor onvoldoende financiële middelen had, de armoede zodanig aanzienlijk was dat jij alreeds op jonge leeftijd diende te gaan werken (CGVS, p. 10). Indien jouw vader werkelijk gedurende zeven jaar onafgebroken als soldaat bij het nationale leger zou hebben gewerkt, is een dergelijke stelling ten eerste opmerkelijk te noemen. Dit verbaast des te meer, gezien je latere verklaring als zou je vader maandelijks een naar Afghaanse normen zeer mooi salaris zou hebben opgestreken (CGVS, p. 23). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd hoe het dan kwam dat jij alsnog diende te gaan werken en niet naar school kon gaan, breng je dan weer naar voren dat dit onmogelijk zou zijn geweest vanwege een zogenaamd verbod op school vanwege de taliban. Deze nieuwe verklaring valt dan

weer bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met hetgeen je eerder zei wat dit betreft. Dat je plots met een nieuwe bewering komt aanzetten nadat de eerdere reeds twijfels deed rijzen, komt je algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Er rijzen met andere woorden verdere twijfels omtrent je beweringen als zou je vader zich in Afghanistan werkelijk voor het leger hebben ingezet.”

Verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Vooreerst kan haar loutere bemerking dat er in haar dorp geen taliban aanwezig waren en dat er veel mensen in het dorp voor de overheid werkten niet volstaan om haar gedesinteresseerde houding ten aanzien van haar vaders werkzaamheden te verklaren. Immers neemt dit geenszins weg dat uit de door haar beschreven veiligheidscontext in haar regio blijkt dat ook reeds voor de machtsovername personen met een dergelijk profiel actief opgespoord en vervolgd werden door de taliban (zie notities CGVS, p. 18), waardoor het niet ernstig is dat zij nooit bij de risico's die haar vader wegens zijn werkzaamheden liep zou hebben stilgestaan en/of hierover geen mening zou hebben gehad.

Verder geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij niet naar school ging en reeds op jonge leeftijd moest gaan werken doordat het leven in Afghanistan duur is, doordat haar moeder regelmatig naar de dokter moest omdat zij ziek was en doordat zij niet naar school mocht, doch doet zij met dergelijke loutere opsomming van de verschillende door haar opgegeven redenen, waarbij zij overigens ook een niet eerder door haar aangehaald element opwerpt, met name dat haar moeder ziek was en regelmatig naar de dokter moest, geenszins *in concreto* afbreuk aan de vaststelling dat zij niet eenduidig is over de reden waarom zij niet naar school ging.

Dient verder nog te worden opgemerkt dat het verzoekende partij tevens ontbreekt aan afdoende authentieke documentatie die haar vaders werkactiviteiten voor het Afghaanse leger op objectieve wijze zouden kunnen staven. Afgezien van enkele foto's van een enkele man (zie *infra*), blijft zij in gebreke originele en authentieke werkdocumentatie betreffende haar vader naar voren te brengen. Nochtans stelt zij nog steeds regelmatig contact te hebben met haar moeder die samen met haar broers en zussen nog steeds in haar ouderlijk huis in Chamtala wonen en ondersteund worden in hun levensonderhoud door haar maternale oom (notities CGVS, p. 8 en 12-13), waardoor het bevreemdend overkomt dat zij omtrent de jarenlange werkzaamheden van haar vader als soldaat bij het Afghaanse nationale leger geen enkel origineel werkdocument kan neerleggen.

Daarnaast zijn ook haar verklaringen over haar concrete problemen en vluchtmotieven dermate onaannemelijk, inconsistent en vaag dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De Raad duidt erop dat verwerende partij dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen doet: *“Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door jou aangehaalde concrete problemen en vluchtmotieven, die in wezen danig vervlochten zouden zijn met de zogenaamde werkactiviteiten van je vader. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van je vaders profiel, kunnen de problemen met de taliban, waardoor je het land zou hebben moeten verlaten, evenmin overtuigen. Daarbij kunnen ook hier verscheidene markante elementen worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen verder op de helling plaatsen. Je maakt geheel niet aannemelijk dat jij in Afghanistan ooit werkelijk problemen zou hebben gekend, dan wel dat je in de toekomst bij een eventuele terugkeer problemen zou ondervinden.*

Vooreerst kan de door jou geschetste gang van zaken bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Alreeds van in den beginne dringt de onmiskenbare vaststelling zich op dat indien de taliban of andere door jou aangewezen vervolgers zoals de paternale neven van je vader, hoewel deze dus ook tot de taliban zouden behoren, het werkelijk op jou gemunt zouden hebben, zij reeds alle kansen zouden hebben gehad om jou te treffen, in casu quod non. Doorheen jouw asielrelaas komen immers talrijke zogenaamde momenten naar voren waarop men jou makkelijk zou hebben kunnen raken, doch zou je merkwaardig genoeg steeds ongemoeid zijn gelaten zonder meer. Zo zou jij, alsook de rest van je gezin, eenvoudigweg aanwezig zijn geweest toen er maar liefst minstens tien gewapende talibanstrijders je huis zouden zijn binnengedrongen en je vader zouden hebben meegenomen (CGVS, p. 17, p. 25, p. 28-29). De vermeende vervolgers zouden aldus duidelijk de overmacht hebben gehad in een dergelijke situatie, men zou jou op simpele wijze eveneens iets hebben kunnen doen indien jij als oudste zoon werkelijk tevens in het vizier zou hebben gelopen. De taliban zou echter toen op geen enkel moment iets in jouw richting of die van je gezin hebben gezegd of gedaan. Vervolgens zou er een tijdspanne van ongeveer een maand hebben gezeten tussen de vermeende ontvoering van je vader en het zogenaamde moment waarop zijn lichaam door de taliban bij de bazaar zou zijn achtergelaten (CGVS, p. 30). Gedurende deze maand – die zich na de machtsovername zou situeren – zou jij je gewoonweg thuis hebben bevonden, waar de taliban reeds eerder je gezin zou hebben aangetroffen en zou je met andere een makkelijk doelwit hebben gevormd voor de groepering die toen reeds de plak zwaaide. Hierna werd bovendien een openbare begrafenis georganiseerd voor je vader, waarbij verschillende dorpsgenoten aanwezig waren. Opnieuw zou de taliban of zouden de neven van je vader de uitgelezen gelegenheid hebben gehad om jou of anderen van je gezin te treffen. De taliban en anderen hebben zich echter op geen enkel moment gemoeid. Daarenboven kwam je na de machtsovername zelf nog twee keer van kortbij in aanraking met de paternale neven van je vader, die op die ogenblikken zichzelf duidelijk als talibanleden aan het positioneren zouden zijn geweest en hun macht tentoongespreid zouden

hebben (CGVS, p. 36-37). Ook in deze zouden desbetreffende mannen, die je bestempelt als zijnde zogenaamde vervolgers die je zou dienen te vrezen, jou niettemin zowaar niets hebben gezegd of gedaan. Nadat je vader zou zijn meegenomen en zou zijn gedood, zou je nooit meer rechtstreeks met de taliban te maken hebben gekregen en zou de groepering nooit meer iets van je familie hebben geëist (CGVS, p. 29). Men kan zich bijgevolg de vraag stellen waarom de taliban en de paternale neven van je vader, indien deze jou werkelijk zouden hebben willen meenemen en jou werkelijk zouden hebben willen doden zoals je beweert, al deze openlijke kansen om jou te treffen in wezen volstrekt onbenut zouden hebben gelaten en op die manier aldus het risico zouden hebben genomen dat men je later niet langer zou hebben kunnen aantreffen. Het kadert niet meteen binnen een logisch geheel als zouden deze personen dan al die tijd later plots wel naar jou op zoek zijn gegaan en dat zij zich daarenboven niet openlijk zouden hebben getoond, terwijl je hen eerder als het ware voor de voeten zou hebben gelopen en dit geen enkele reactie van je zogenaamde vervolgers zou hebben ontketend. Dergelijke merkwaardige elementen ondergraven onvermijdelijk de aannemelijkheid en de geloofwaardigheid van het door jou naar voren geschoven asielrelaas.

Ook in jouw verklaringen omtrent de zogenaamde vervolgingsfeiten die je vader zou hebben meegemaakt, ontbreekt het aan aannemelijkheid. De door jou beschreven vermeende dreigbrieven die aan je vader zouden zijn gericht, weten vooreerst reeds niet te overtuigen (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds kort aangeraakt, geef je te kennen dat de taliban alreeds voor de machtsovername een aanzienlijke aanwezigheid kende in jouw regio en dat de groepering daarbij invallen deed bij personen die voor de vroegere overheid actief waren, alsook deze groep mensen actief vervolgde (CGVS, p. 18-20, p. 28). De taliban had daarenboven spionnen geïnstalleerd in jouw dorp en trad streng op tegen personen die hen niet gehoorzaamden. Dat een geharde groepering als de taliban via vermeende dreigbrieven – die je hoegenaamd niet voorlegt en waarvan je niet kan zeggen hoeveel tijd ertussen zou hebben gezeten (CGVS, p. 27) – dan wel de moeite zou ondernemen om in wezen reeds op voorhand je vader waarschuwen omtrent hun vermeende plannen en je vader zo in wezen de mogelijkheid zou hebben geboden om voorgoed te ontkomen en verdere maatregelen te treffen, terwijl haar leden dus makkelijk je vader rechtstreeks zouden hebben kunnen treffen, komt niet bepaald als overtuigend naar voren. Evenmin kan er geloof worden gehecht aan jouw beweringen als zouden jij en de rest van je gezin na het zogezegd arriveren van de eerste dreigbrief je vader zowaar niet hebben ingelicht (CGVS, p. 27). Jullie zouden je vader vervolgens eenvoudigweg op verlof huiswaarts hebben laten keren zonder hem ook maar enige waarschuwing te hebben geuit omtrent het vermeende gegeven dat de taliban hem in het vizier zou hebben genomen. Dat jullie je vader in volstrekte onwetendheid zouden hebben gelaten omtrent de zogenaamde doodsb bedreiging aan zijn adres en hem nietsvermoedend en dus zonder enige voorzorgsmaatregel voor zijn veiligheid op verlof zouden hebben laten komen, wetende hoezeer de taliban in jouw regio zou hebben opgetreden, kan bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Tevens opmerkelijk is het vermeende gegeven dat je vader na het ontvangen van de zogezegde dreigbrieven als het ware zonder meer op verlof naar huis zou zijn blijven komen en hij in wezen niet zou hebben geopteerd voor werkelijk doeltreffende voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 24, p. 26-28). In de brieven zou immers duidelijk zijn medegedeeld dat indien je vader zijn zogezegde werkactiviteiten niet zou stopzetten, hij door de taliban om het leven zou worden gebracht. Jouw vader zou echter resoluut hebben geweigerd om zijn zogezegde job op te geven en zou met andere woorden rechtstreeks tegen de eisen van de taliban, die zoals reeds gezegd hard zou hebben opgetreden tegen ongehoorzaamheid, zijn blijven ingaan. Dat je vader dan alsnog zonder meer zijn verlof thuis zou hebben doorgebracht en dat er daarbij weinig effectieve voorzorgsmaatregelen zouden zijn getroffen, komt bijgevolg als ten zeerste merkwaardig naar voren. De geloofwaardigheid van je verklaringen komt verder op de helling te staan.

Daarbij kan nog worden toegevoegd dat het enigszins opmerkelijk oogt dat jij en je gezin nooit enige verdere hulp zouden hebben gezocht nadat de taliban je vader met geweld zou hebben meegenomen (CGVS, p. 29). Nooit zouden jullie nadien een poging hebben ondernomen om iets van verdere informatie in te winnen omtrent het vermeende lot van je vader, nooit zouden jullie hebben overwogen om eventueel met de taliban te bemiddelen. Dat jullie zich onder dergelijke omstandigheden zelfs nooit tot de malik en de dorpsouderen zouden hebben gericht, die nochtans zelf tegen de taliban waren gekant, doet enigermate de wenkbrauwen fronsen en brengt de geloofwaardigheid van de door jou geschetste problemen verder in het gedrang (CGVS, p. 9).

Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat je niet geheel consistent blijkt te zijn in je opeenvolgende verklaringen omtrent de problemen die je in Afghanistan zou hebben meegemaakt. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stel je immers meermaals dat je vader een twee, drie tot vier dagen voor je vertrek uit Afghanistan om het leven zou zijn gebracht (CGVS, p. 13, p. 15). Bij je aanmelding hier in België gaf je echter initieel te kennen dat je vader alreeds zes maanden voor je je land van herkomst verliet zou zijn overleden (zie Fiche mineur étranger nonaccompagné). Gevraagd naar deze vaststelling, wijt je het verschil aan een fout van de tolk, hetgeen niet meteen als verschoning kan worden aanvaard en de vastgestelde ongerijmdheid dan ook niet kan uitwissen (CGVS, p. 13). Dat je verklaringen bijkomend niet geheel coherent blijken te zijn, heeft een verdere negatieve invloed op de geloofwaardigheid ervan.

Voorts dient het CGVS te besluiten dat ook het door jou opgeworpen zogenaamde grondconflict, waarbij de paternale neven van je vader – zogezegd talibanleden – betrokken zouden zijn, niet als aannemelijk kan worden beschouwd. In deze dient vooreerst te worden vastgesteld dat je dit hele gebeuren in wezen nadrukkelijk in verband brengt met de vervolgingsfeiten die je familie zou hebben meegemaakt en die jouw

rechtstreekse vluchtaanleiding vormen. Meermaals breng je naar voren dat de verschillende vermeende gebeurtenissen gelinkt zouden kunnen zijn met het oorspronkelijke zogezegde grondconflict, meermaals beweer je dat de zogezegde vervolgers weleens al die tijd de paternale neven van je vader zouden zijn kunnen geweest (CGVS, p. 31, p. 34). Aangezien er, zoals hierboven gemotiveerd, manifeste twijfels dienen te worden geplaatst bij de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van deze zogenaamde problemen, maakt dit dan ook dat de geloofwaardigheid van het zogezegde grondconflict reeds danig ter discussie komt te staan.

Daarbij mag het om te beginnen verbazen dat je dit vermeende grondconflict, dat aldus mede aan de basis zou liggen van je vertrek uit Afghanistan en waarop je dus tevens een vrees voor vervolging ent, nergens hebt opgeworpen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en aldaar geheel onvermeld hebt gelaten (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Nochtans werd je gedurende dat interview reeds meerdere vragen gesteld over de vermeende problemen, de redenen voor de desbetreffende zogenaamde vervolging en de vermeende vervolgers. Nergens geef je echter te kennen dat je familie te maken zou hebben gekregen met een grondconflict en dat de paternale neven van je vader betrokken zouden zijn geweest, hoewel je hiertoe dus alle kansen zou hebben gehad. Wanneer je vervolgens bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog eens wordt gevraagd of je tijdens je interview bij de DVZ reeds alle problemen uit de doeken had gedaan, antwoord je bovendien bevestigend. Ook op de vraag of er bepaalde zaken zijn die je nog niet eerder had vermeld, geef je te kennen dat je alles zou hebben uitgelegd en geef je geen enkele indicatie van het vermeende grondconflict (CGVS, p. 5). Dat je een dermate fundamenteel aspect in je asielrelaas pas voor het eerst in latere instantie naar voren brengt en geheel onvermeld hebt gelaten, brengt de geloofwaardigheid ervan reeds danig in het gedrang.

Daarbij betreffen het ook in deze in wezen slechts blote beweringen. Je kan immers geen enkele objectieve documentatie aangaande voornoemde gronden voorleggen (CGVS, p. 35). Er bestaat met andere woorden geen begin van bewijs wat betreft het bestaan van deze gronden, de vroegere erfeniskwestie en de hierop volgende verdeling met de paternale neven van je vader. Bijgevolg kan het CGVS slechts voortgaan op jouw loutere verklaringen, die andermaal op zijn minst eigenaardig zijn te noemen.

Vooreerst mag blijken dat ook je kennis ten aanzien van de gronden in kwestie beperkt te noemen is, hetgeen vreemd mag heten indien er werkelijk sprake zou zijn van een geëscaleerd conflict met deze gronden in de hoofdrol. Je stelt immers dat deze gronden van dermate groot belang zouden zijn geweest voor je gezin, een dermate grote betekenis zouden hebben meegedragen dat een nieuwe verdeling of conflictoplossing nooit zou zijn overwogen (CGVS, p. 33, p. 35, p. 38). Het doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen dat jij, als oudste zoon van je vader en zowaar erfgenaam van deze gronden, eigenlijk niet eens weet waar deze gronden precies gesitueerd zijn (CGVS, p. 7, p. 33). Je kan enkel zeggen dat ze gelegen zijn in het district Hisarak, waar je zelf nog nooit bent geweest. Over preciezere informatie beschik je in wezen niet, het dorp of de meer toegespitste regio kan je niet duiden. Je kan evenmin weergeven hoeveel deze gronden precies waard zouden zijn en ook de vragen omtrent de landbouwteelt die op deze gronden zou gebeuren kan je amper beantwoorden. Eveneens merkwaardig is het gegeven dat je eigenlijk de naam van je vaders paternale oom, de betrokkene in de oorspronkelijke erfenis van je grootvader en tevens de vader van de personen die je stelt te vrezen, niet kent (CGVS, p. 36). Gezien je verklaringen omtrent de waarde van deze gronden, de geschiedenis ervan en de vermeende problemen die deze met zich mee zouden hebben gebracht, kan op zijn minst worden verwacht dat jij als oudste zoon van je gezin beter op de hoogte zou zijn. Je beperkte kennis in deze ondermijnt minstens het belang van de gronden die je familie in Hisarak in het bezit zou hebben, doet in wezen twifelen aan het loutere bestaan ervan en maakt dat de geloofwaardigheid van je beweringen als zou er sprake zijn van een heus grondconflict met risico op vervolging stevig wankelt.

Daarenboven oogt het enigszins bevreemdend dat de neven van je vader zo laattijdig plots een probleem zouden hebben gemaakt van de eerder gemaakte grondverdeling. Pas twee of drie maanden voor de machtsovername door de taliban zouden de problemen voor het eerst de kop hebben opgestoken en zouden deze mannen voor het eerst van zich hebben laten horen (CGVS, p. 34). De erfenis en de verdeling van de gronden zou echter alreeds vele jaren eerder, nog voor jouw geboorte, hebben plaatsgevonden. Dat dit pas zo veel later plotsklaps een probleem zou hebben gevormd terwijl de regeling jarenlang zonder meer stand zou hebben gehouden, mag dus niet meteen aannemelijk heten. Jouw uitleg, namelijk dat de neven zich pas na de machtsovername door de taliban machtig genoeg zou hebben gevoeld, kan hiervoor geen afdoende verklaring bieden. De problemen zouden immers reeds voor de machtsovername zijn begonnen, alsook gaf je eerder al aan dat de taliban voor de machtsovername zo stevig voet aan de grond had dat je vader er niet zou zijn kunnen komen (CGVS, p. 33). Ook hier heerst met andere woorden een zweem van eigenaardigheid en onaannemelijkheid rond je verklaringen. Dat er bovendien nooit zelfs maar zou gepoogd om een jirga te organiseren of enige conflictbemiddeling zou hebben plaatsgevonden, is daarbij te meer opmerkelijk te noemen. Je verklaringen moeten verder aan geloofwaardigheid inboeten.

Als laatste dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden – waarmee je tot op heden regelmatig contact onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in jouw geboortedorp en de omgeving ervan (CGVS, p. 8, p. 12-13). Je moeder, broers en zussen verblijven nog steeds in je ouderlijk huis in Chamtala en worden in hun levensonderhoud voorzien door je oom langs moederszijde, die er aan het werk is en regelmatig over en weer reist vanuit Jalalabad om hen verder te ondersteunen. Met je familieleden gaat alles in wezen goed, ondertussen kan er voor je oudere zus worden uitgekeken naar een geschikte huwelijkskandidaat. Na jouw

vertrek uit Afghanistan zouden jouw resterende familieleden aldaar nooit meer enige problemen hebben gekend, noch met de taliban, noch met de paternale neven van je vader (CGVS, p. 32, p. 37). Dat jouw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met de taliban en de paternale neven van je vader zouden hebben gekend, doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven. Indien de taliban het werkelijk in die mate op jou en je vader gemunt zou hebben en er dan nog werkelijk sprake zou zijn van een grondconflict dat, zoals je betoogt, zou uitmonden in vervolging omwille van een mogelijke erfenis, oogt het eigenaardig dat jouw familieleden en vooral je broers zo goed als ongemoeid hun leven in het dorp zouden kunnen verderzetten. Er dient met andere woorden te worden besloten dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt."

Door verzoekende partij worden geen concrete argumenten bijgebracht die hierop een ander licht kunnen werpen.

Waar zij ook inzake het niet inlichten van haar vader over de eerste dreigbrief opmerkt dat er in haar dorp geen taliban aanwezig waren en dat er veel overheidsmedewerkers in haar dorp waren, meent de Raad dat deze uitleg niet kan volstaan om te verklaren waarom haar familie deze eerste dreigbrief niet serieus nam. Immers dient wederom gewezen te worden op de door haar geschetste veiligheidscontext in haar regio waarbij personen met een profiel als dat van haar vader actief opgespoord en vervolgd werden/worden door de taliban. Ook gaf zij aan dat er in haar dorp spionnen waren voor de taliban (notities CGVS, p. 19). Het is allerminst plausibel dat haar familie in een dergelijke context haar vader eenvoudigweg op verlof huiswaarts zou hebben laten keren zonder hem ook maar enige waarschuwing te geven omtrent het vermeende gegeven dat de taliban hem in het vizier zouden hebben genomen, hem in de volstreekte onwetendheid zou hebben gelaten omtrent de zogenaamde doodsb bedreiging aan zijn adres en hem dus zonder enige voorzorgsmaatregel voor zijn veiligheid op verlof zouden hebben laten komen.

Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat haar vader ook na het ontvangen van de dreigbrieven als het ware zonder meer op verlof naar huis zou zijn blijven komen en hij in wezen niet zou hebben geopteerd voor werkelijk doeltreffende voorzorgsmaatregelen, komt verzoekende partij niet verder dan te stellen dat haar vader wel degelijk voorzorgsmaatregelen nam en met name niet buiten ging, op een 'geheimzinnige' manier naar huis kwam en een pistool bij zich had. De Raad bemerkt evenwel dat dergelijke maatregelen bezwaarlijk als afdoende kunnen worden beschouwd in de door verzoekende partij beschreven context waarin haar vader persoonlijk geviséerd werd door een geharde groepering als de taliban die op dat moment reeds aanwezig was in de regio, die invallen deed in naburige dorpen op zoek naar onder meer personen die werkten voor het Afghaans nationale leger en die ook in haar dorp spionnen had (zie notities CGVS, p. 18 en 24).

Voorts tracht verzoekende partij het gegeven dat haar familie geen hulp zocht bij de *malik* of de dorpsouderen nadat haar vader met geweld werd meegenomen door de taliban te verklaren met de uitleg dat de macht overgenomen was door de taliban, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog aangaf dat de personen die de *maliks* waren toen zij nog in Chamtala woonde nog steeds de *maliks* van het dorp zijn (notities CGVS, p. 9). Het is dan ook wel degelijk uiterst bevreemdend dat haar familie zich niet tot hen heeft gericht toen haar vader meegenomen werd door de taliban..

Waar verzoekende partij haar inconsistente verklaringen over het moment van overlijden van haar vader voorts tracht te verschonen met de uitleg dat zij analfabeet is en hierdoor moeilijkheden ondervindt met chronologie en het plaatsen van zaken in de tijd, onderstreept de Raad vooreerst dat hierboven reeds werd opgemerkt dat verzoekende partij niet consistent is over haar scholing waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij analfabeet is. Bovendien mag ook van een analfabeet worden verwacht dat deze de belangrijke feiten van zijn asielrelaas eenduidig in de tijd kan plaatsen alsook het tijdsverloop tussen de verschillende gebeurtenissen minstens bij benadering consistent kan weergeven tijdens zijn opeenvolgende gehoren, alwaar verzoekende partij evenwel allerminst in slaagt. Dient tevens gewezen te worden op het flagrante karakter van de vastgestelde tegenstrijdigheid, nu zij in de fiche MENA nog aangaf dat haar vader alreeds zes maanden voor zij haar land van herkomst verliet zou zijn overleden, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals stelde dat haar vader slechts één, twee, drie tot vier dagen voor haar vertrek uit Afghanistan om het leven zou zijn gekomen.

Inzake haar gebrekkige kennis over het grondconflict beperkt zij zich tot een loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd alsook het feit dat zij zelf nooit in Hisarak is geweest waar de gronden liggen, hetgeen evenwel allerminst soelaas biedt. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat van haar wel degelijk verwacht mag worden dat zij als oudste zoon van haar gezin beter op de hoogte zou zijn, gezien haar verklaringen omtrent de waarde van deze gronden, de geschiedenis ervan en de vermeende problemen die deze met zich mee zouden hebben gebracht.

Waar zij voorts het feit dat zij het grondconflict niet vermeldde tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens wijt aan haar jonge leeftijd alsook de korte duur van dit interview, duidt de Raad erop dat in alle redelijkheid van haar mag worden verwacht dat indien dit vermeende grondconflict daadwerkelijk mede aan de basis zou liggen van haar vertrek uit Afghanistan en zij hierop eveneens een

vrees voor vervolging ent, zij hiervan minstens kort gewag zou hebben gemaakt tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals reeds bemerkt in de bestreden beslissing, werden tijdens dit interview aan verzoekende partij meerdere vragen gesteld over de vermeende problemen, de redenen voor de desbetreffende zogenaamde vervolging en de vermeende vervolgers. Aldus had verzoekende partij meermaals de mogelijkheid om van dit grondconflict melding te maken, waardoor het allerminst ernstig is dat zij thans lijkt voor te houden dat zij hiertoe de kans niet zou hebben gehad wegens de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin kan zij volstaan met een loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd om te verklaren waarom zij dit grondconflict dat mede aan de basis zou liggen van haar vertrek uit Afghanistan en omwille waarvan zij eveneens een terugkeer naar Afghanistan zou vrezen geheel onvermeld liet tijdens dit interview.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekende partij slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor haar voorgehouden identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoekende partij daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van haar nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale elementaire elementen, dat verzoekende partij vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan haar werkelijke identiteit, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op haar reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De stukken en documenten die verzoekende partij neerlegde, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Dient immers vooreerst te worden vastgesteld dat de taskara's van haar en haar (beweerde) vader slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën waaraan gezien de manipuleerbaarheid van kopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De neergelegde taskara van de persoon waarvan zij stelt dat het haar vader betreft toont bovendien hoe dan ook op geen enkele manier haar familieband met deze persoon aan. Aangaande de foto's die zij bijbrengt om aan te tonen dat haar vader werkzaam was voor het Afghaanse leger, dient opgemerkt te worden dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien toont zij geheel niet aan dat de man die op de foto's wordt afgebeeld daadwerkelijk haar vader is. De foto die zij bijbrengt en waarop zij naar eigen zeggen afgebeeld zou staan samen met haar vader, betreft een duidelijk gedateerde foto waarbij verzoekende partij enerzijds niet aantoont dat zij daadwerkelijk de peuter betreft die op de foto afgebeeld staat en anderzijds ook niet zonder meer aangenomen kan worden dat de man op de foto de vader betreft van deze peuter. Dit geldt des te meer nu zij slechts deze ene foto neerlegt en geen andere foto's van haar en haar (beweerde) vader.

Het Belgische schoolrapport dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (zie bijlage 4) toont enkel haar schoolactiviteiten in België aan doch staft op generlei wijze de door haar voorgehouden identiteit, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Ook de stukken die verzoekende partij neerlegt door middel van twee aanvullende nota's bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De geactualiseerde algemene landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota neerlegt doet ten slotte evenmin afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT